

A mi hitünk szerint minden úrvacsora-vétel alkalmával Jézusra emlékezünk, ahogy meghagyta, ahogy kihangsúlyozta akkor. De a kenyérrel minden nap élünk, minden nap megszomjazunk. Gondolunk-e minden nap Jézusra? Cselekszünk-e minden nap Jézus szerint? Erre adj választ, ha ma most, gondolatban odaülsz az utolsó vacsora asztala mellé és itt most úrvacsorát veszel. Emlékezzél életed számvetésével. Ámen.

PÁLFI DÉNES

ISTEN ÜZENI: SZERESSETEK

1Jn 3,11

János apostolról azt tartja a keresztény hagyomány, hogy az egyetlen Jézus tanítványa közül, aki természetes halállal halt meg. Róla szól a következő történet. Előrehaladott kora ellenére prédikálni akart, de a beszédét gyengesége miatt már nem tudta elmondani. Ennyit azonban mégis szólt a gyülekezethez: Gyermekeim, szeressétek egymást! Bizonyára sokszor mondott gyönyörű, szíveket megmozgató, lelket erősítő beszédet, de ez a rövid mondat volt - állítják kortársai is - életének legrszebb, legmeghatóbb prédikációja.

A mélyen érző ember tudja, hogy mindez igaz. Hisz van-e meghatóbb és szebb dolog annál, mint amikor a szeretetről beszélünk, teszünk bizonyosságot szóban és cselekedetben? Van-e meghatóbb és szebb dolog annál, mint amikor Isten üzenetét továbbítjuk, mely égi hullámokon szüntelenül árad, sugárzik az emberi szívek vevőkészüléke felé? S hogyan szól ez az üzenet? Úgy, ahogy felolvastam a Bibliából: "Mert az az üzenet, amelyet kezdettől fogva hallottatok, hogy szeressük egymást!"

Ezt üzeni nekünk Isten már évezredek óta. Közel 2000 évvel ezelőtt már ott visszhangzott Jézus ajkán, aki Isten és a felebarát, a testvér szeretetét emberi létünk alapjának tekintette. János apostol élete utolsó prédikációjában is a szeretetről beszélt, s a róla elnevezett levélben is szüntelenül az egymás iránti szeretetről tanít, int. Pál apostol megírta a szeretet himnuszát, amely emelkedett, áhítatos hangnemben dicsőíti a legrszebb emberi érzést.

S azóta elhangzott millió prédikációban és millió szószékről, templomban, hogy szeressétek vagy szeressük egymást, vajmi kevés vagy legalábbis nem megnyugtató hatással. S ezzel sajnos még a kereszténység sem dicsekedhet. Hiába tanította Luther Márton, a nagy reformátor már fél évszázaddal ezelőtt, hogy: "Akik keresztények akartok lenni, Istent ismerni akarjátok, akik látjátok és tudjátok, hogy Isten csupa reánk áradó szeretet, vegyétek is mindezt szívetekre s ugyanezt tegyétek felebarátaitokkal". Az akkori ún. keresztények mindezzel mitsem törődve véres vallásháborúkban tiporták sárba a szeretetet, némították el Isten emberi szívek felé szálló üzenetét, s ha akadt, aki a szeretet és a hit szavára figyelve, bátor szívvel ennek az üzenetnek a továbbítója lett, kiközösítették, megfürcolták, börtönbe zárták, kivégezték.

Jóval később - századunkban - Schweitzer Albert ezeket tanította: "A kereszténységnek arra van szüksége, hogy teljesen áthassa Jézus szelleme és igazi küldetésének megfelelően a belső elmélkedés és a szeretet élő vallásává magasz-

tosuljon". Igen, erre lett volna szükség, de ehelyett két olyan világégés, vérzivataros világháború következett, amelyben halálra ítélték a szeretetet, testvér ölt testvért, s a beteges önkény és zsarnokság ült diadalt mindezek felett.

És ma? Hogy állunk ma a szeretettel? Bizony elmondhatjuk ma is, hogy: "A világ borzalmas, értelmetlen. A reményt, hogy minden értelmetlenség és borzalom mögött értelem lappang, csak azok őrizhetik meg, akik mégis szeretnek". (Dürrenmatt) Megőrizni a reményt, mely borzalmak és értelmetlenségek után egy jobb világot ígér, csak szeretettel lehet, s a jobb világot akarók legfontosabb tennivalója, teendője egymást, minden embert szeretni!

Egy bölcstől azt kérdezték, hogy melyik idő a legfontosabb az ember életében, ki a legfontosabb ember és mi a legfontosabb tennivaló.

A bölcs ezt felelte: "Az egyetlen fontos idő a jelen, mert csak a jelenben rendelkezhetik az ember önmagával. A legfontosabb ember az, akivel a jelen pillanatban épp dolgunk van, mert senki sem tudhatja, lesz-e még valaha más emberrel dolga. A legfontosabb tennivaló pedig az, hogy ez iránt az ember iránt szeretetet tanúsítsunk, mert az ember életének célja egységgyedül az, hogy minden ember iránt szeretetet tanúsítson".

Mintha a Szentírás szavát s benne Isten üzenetét hallanánk újra: szeressetek!

Isten e szép üzenetét továbbítottam én is nektek hét éven és egy hónapon keresztül. Próbáltam Isten szócsovéként tudtokra adni, szívetekbe vésni, elmétekbe írni, mint unitárius kereszténységünk lényegét. Lehet, hogy sokszor halk szóval és szárnyaszegett lendülettel, sokszor elkedvetlenedve az üres templompadok láttán vagy befele hulló könnyekkel tragikus temetések alkalmával, de mindenképpen hirdetem nektek az örömmüzenetet, Isten nagy ajándékaként, boldogan, hogy hirdetője lehetek annak.

Igaz, sokszor úgy éreztem, pusztába kiáltó a szavam, s mégis hittem, hogy a lélekbarázdák egy része égettarva várja, szomjazza az evangélium magját, áldott esőjét, igazságát és szépségét, s majd termést hoz szeretetben, hitben, a lélek drága gyümölcszeiben. Ha ezt nem hittem volna, nem álltam volna itt, ezen a helyen, alkalomról alkalomra.

S próbáltam tettekkkel, a szeretet cselekedeteivel is alátámasztani szavaimat, hitemet, Dávid Ferenc szavainak értelmében: "A hit olyan legyen, hogy szeretet által cselekedjék". Amit hirdetem a szószékről, arról próbáltam bizonyosságot tenni a hétköznapiakban is, hogy lássátok: nem halott az én hitem és élő bennem az irántatok való szeretet. Mert nem tudom úgy elképzelni a lelkesi hivatást, hogy egyet mondok és mást cselekszem!

S melyek voltak a szavaimat igazoló cselekedetek? Akinek volt szeme a látásra, láthatta. Érezhette mindenki közületek - akár tisztelettel és szeretettel viszonyult hozzám, akár nem - hogy nem vagyok személyválogató, nem teszek különbséget ember és ember között, hanem egyformán szeretettel viszonyulok mindenkikez.

Aztán akinek szeme és szíve volt láthatta, érezhette, mennyire szívemen viselem a gyülekezet lelki és anyagi értékeinek sorsát. Mindezek foglalataként a templom állott szívem középpontjában, amelyek veletek együtt - hisz másként nem is lehet - igyekeztem megtartani épségben, mert ez a szent épület, amely fásult szívek, közömbös lelkek, üres padok fel szüntelen visszhangozza a szeretet üzenetét, szimfóniáját egyszerű szószékével, felcsendülő orgonájával, zúgó hangjaival, égbekiáltó tornyával. Ezt megtartani a továbbiakban is szent kötelességetek, szeretetetek valós bizonyossága lesz!

Van egy mondás: a pap csak fecske. Igen, én is csak egy fecske voltam itt, de fészket raktam, papilakot építettem az irántatok való szeretetem jeleként. Ám dicsérjenek meg cselekedeteim, amelyekért Istent illeti köszönet! Mint ahogy

Titeket is megdicsérnek cselekedeteitek, mindenkit érdeme szerint! A lelkeszi lakás szép épülete csak azok dicséretképpen és azoknak köszönhetően áll, akiknek szívében, lelkében volt egy mustármagnyi hit, egy búzaszemnyi áldozatkészség, s egy csipetnyi jó fzt adó szeretet, Isten és ember, egyház és gyülekezet iránt. Azoknak, akiknek lelkében ott visszhangzott és soha el nem némult az Isteni üzenet: Szeressétek egymást!

Nyilvánvaló, hogy az ilyen életek egyszerűségükben is értékesek, mert az egyik nagy író, Jack London vallomása szerint: "Ha csak egy szikrányi szeretetet adtál a világnak, nem éltél hiába".

Az ilyen életekkel, hívő lelkekkel, szerető szívekkel léphetünk előre bármilyen téren, apró, szikrányi szeretetükből összeállt a gyülekezetet megtartó erő. Csak sajnálni lehet azokat, akik nem zárkóztak fel melléjük, hanem közömböségükkel, érdektelenségükkel, rosszindulatukkal vagy egyéb gyarlóságukkal fékeztek és mérgezték a gyülekezet életét, méltatlanokként nemcsak az emberek, de Isten szeretetére is. Pedig mennyire más lett volna minden, ha Isten üzenete halló fülekre és érző szívekre talál mindenkinél, s megnyilatkozik alkotó, emberhez méltó cselekedetekben!

Mindezek felett már késő bánkódni, keseregni. A fontos az, hogy a jövőben meghalljátok mind és megcselekedjétek Isten szeretetre ösztönző üzenetét, s én hiszem, minden más, jobb lesz, mint a jelenben.

A pap csak fecske. Igen, fecske vagyok, s mert lassan itt az ősz, hát útra kelek: hazafelé. De ahogy tavasszal visszajönnek a fecskék, úgy fognak visszaszállni gondolataim, érzéseim ide, s visszaszáll irántatok való szeretetem, lelkem legmagasztosabb megnyilatkozásaként. Lesz-e fészek szívetekben befogadni visszaszálló szeretetem? Nem tudom. De azt tudom és hiszem, hogy itteni ténykedésem Isten örök üzenete marad, még meg nem szűnő erővel, visszhangozza az őszinte szívekben: szeressük egymást! Amen.

EGYMÁS TERHÉT HORDOZZÁTOK

Gal 6,2

Életünk szakadatlan teherhordozás, s mindannyian teherhordozói vagyunk. Bár gondtalannak szoktuk nevezni a gyermekkort, ha visszagondolunk, rájövünk, hogy gyermekkorunknak is voltak gondjai, terhei, amelyeket akkor, gyermekfejjel súlyosnak éreztünk, s amelyeken most, felnőtté érve, csak nevetni, mosolyogni tudunk. A gondok, a terhek azonban nem maradtak a gyermekkorbán, velünk jöttek, s ahogy nőttünk, úgy nőttek ók is velünk. S ma már újra érezzük a ránknehezedő gondok, a nemegyszer vállainkat-lelkünket roppantó életterhek súlyát.

Milyen kínos és gyötrelmes lehet annak az embernek az élete, aki egymaga, társ nélkül hordozza életterhét, akinek nincs kivel vagy nem is akarja megosztani bajait, gondjait, szenvedéseit. Nem csoda, ha egy idő után összeroskad a teher alatt.

S mennyire más annak az élete, akinek a vállára, szívére, lelkére nehezedő teher, nyomás könnyebbé lesz, megoszlik, mert egy másik váll, szív, lélek segít a teherhordozásban. Aki embertársában testvérre, teherhordóra talál, terhe felére csökken, s bánata örömmre fordul; aki így megtapasztalja a súlyos életgondok roskasztó nyomása alatt is, hogy van szeretet a világon.